

Volkskrant, werkkrant 27/5/200

verwondert zich over werk

Dikke buik onder basgitaar, 15 jaar later

Nog voordat ik afgelopen week-end op de Draf- en Renbaan van Landgraaf mijn jaarlijkse portie pinkpop mocht ondergaan, kwam ik tot mijn vreugde The Scene weer tegen.

Een van de beste bands van Nederland, in mijn jeugd (waarbij u het begrip jeugd ruim mag nemen). Ik voelde me jong, had nog niet zo heel veel meegemaakt, en genoot van Brood en zijn Wild Romance, Britse punk en new wave-bandjes, de Tröckener Kecks, de Dijk, the Scene. Paradiso, Melkweg, festivalletjes in walmende tenten, cafés en studentenfesten.

Als je, zoals ik, met één pilsje of glaasje bubbelwater de avond doorkwam, kon je ondanks beperkte financiële middelen een hoop bandjes bekijken. En waar mogelijk ook nog je lichaam wat ritmisch bewegen. Of vluchten voor het veel te harde zaalgeluid. Kortom: mooie tijd.

Afgelopen week kwam een flard van die tijd terug, omdat we the Scene zowel in *Spijkers met Koppen* als in *Leuk is Anders* te gast hadden. Wat lekker om die liedjes weer te horen, dat vet-avant la lettre gitaarintro van *Iedereen is van de wereld*, die stuwendende drum, bas en toetsen, de koorpjes in *Geloof en Samen*, de stem van Thé Lau. Bijna voor-

delijk kon ik de liedjes van toen nog meezingen, ik zat te swingen op mijn radio-2-caféstoeltje, en voelde me weer eens bevoorrecht dat ik dit soort middagen werk mag noemen, dat er soms zelfs betaling tegenover staat. Toen sprak ik in de bandruimte even met bassiste Emily. Ik vertelde haar de herinnering die ik heb aan haar band: een zomermiddag in het Vondelpark, openluchtpodium, druk en vol en gezellig als altijd. De zon scheen, de zwertypes lagen verderop langs het water op hun gras, en zij, Emily, was zwanger. Overduidelijk en hoog. Wat vond ik dat een mooi gezicht, toen, die dikke

buik onder die basgitaar. Ik dacht aan de invloed van muziek op die baby in de baarmoeder, en hoe rock-'n-roll dit kindje zou worden. Ongetwijfeld.

Ik had twee zinnen herinnering gedeeld of Emily onderbrak me. Ze wees op een meisje verderop in de kamer, in de weer met een camera en een VARA-broodje.

'Dat is ze, 15 jaar later!'

En dat meisje, die jonge vrouw, genoot samen met haar zusje van mama op het podium. Terwijl ik me realiseerde dat 15 jaar maar heel even is, en een heel leven ook.

Reacties? banen@volkskrant.nl

